

kyně byly zaměstnány, a tázala se, aniž by uvedla, proč to chce vědět, Anny T., odkud Jarmila pochází a jak se jmenují její rodiče. Nic netušící Anna beze všeho jí řekla, co panička potřebovala vědět, a připojila, že je z téže vesnice jako Jarmila. Panička pak odešla domů a napsala otci Jarmily, chalupníku Josefu L. v J., tento dopis:

„Pane L! Vy máte v Praze ceru. A ta cera si namlouvá mého muže. Tak jí to honem přetřhněte, než udělám cirkus. To výte, svádek může si nenechám ani od jinačí holky, než je ta vaše. Tak vám píšu zavčas, abyste jí varovaly. Dozvěděla sem se vaši atres vod Aničky, co s ní slouží a je taky z vaší vesnice, tak ať tam nemá vostudu. Když nepřestane, tak jí v Praze tu vostudu vobstarám sama a u vás taky. Já sem taky sloužila, ale s ženatejma chlapama sem se netahala. Tak jí to zaražte s bohem. Marie X.“

Jarmilin tatík, když tento dopis přečetl, sedl a napsal Jarmile sáhodlouhý dopis, plný výčitek, jakou ostudu mu svojí známostí na stará kolena připravila. A zasmušilá Jarmilka, když otcovo kázání si třikrát přeslabikovala, nechala vaření, běžela k Vltavě a skočila do řeky, kde utonula....

Když starý L. přijel do Prahy k pohřbu, první jeho kroky vedly do Obecního domu. Tam na schodišti zastavil Annu T. a pustil se do ní: „Ty bídnice, tobě můžeme poděkovati, že jsi příčinou smrti mé dcery! Ty jsi mne připravila o jedinou podporu v mém stáří. Budu dnes u hrobu na kolenou prosit pána boha, aby se ta pomsta svezla na tebe!“

To se rozumí, že k výjevu přiběhla hned řada zvědavců a ubohá Anička pro stud nevěděla ani, jak se z klubka lidí dostala.

Zoufalý otec mrtvé však i na Olšanských hřbitvech při pohřbu označil jako příčinu smrti své dcery Annu T. a její udavačství.

Anička trpce nesla toto počínání otce své přítelkyně, tím spíše, že celé její okolí, které neznalo pravý stav věci, pohlíželo na ni skrze prsty a stranilo se jí. Konečně na radu kohosi došla k advokátu dr. Čeřovskému v Karlíně a požádala jej, aby ji vzal v ochranu a vymohl jí od Josefa L. prohlášení, že ji nemůže vinití z ničeho nepočestného.

Advokát poslal Josefu L. dopis, v němž jej vyzval, aby takové prohlášení podepsal, jinak že by na něho podal žalobu pro urážku na cti. Ale starý L. se nelekl. Odepsal, že nic prohlašovat nebude, že nevezme ani slova zpět z toho, co řekl nad hrobem své dcery, a že naopak bude se domáhat toho, aby mu Anna T. platila do jeho smrti příspěvek na živobytí, když prý zavinila smrt jeho dcery. „Ani nebe by jí nepomohlo,“ píše, „aby platila, ale že nic nemá, jenom to, co dostane služby, a to jí sotva stačí na její potřeby, musil bych žalobu na ni zaplatit sám a na ní bych si nic nevzal. Ale nechávám si jí k dispozici, a kdyby se provdáním něčeho domohla, hned jí na to sednu, neb povolení na to již mám.“

Po tomto dopisu ovšem nezbylo dru Čeřovskému nic, než podati žalobu, o níž nyní rozhodoval vrch. rada Sitta. Obžalovaný chalupník se nedostavil a čten jen jeho protokol, v němž opakuje, že ničeho neodvolá. Soudce vynesl rozsudek, jímž se žalobě dává místa, Josef L. uznává se vinným přestupkem urážky

na cti dle § 488 tr. z. a odsuzuje do vězení na 48 hodin, které mu zaměněny v pokutu 50 Kč, a k náhradě soudních útrat v obnosu 227 Kč. —ff—

Thunovské panství.

(Zemský soud civilní v Praze.)

Bývalí hrabata Thun-Hohensteinové vlastní v Čechách rozsáhlé fideikomisy, z nichž k největším patří svěřenské panství děčínské. Poněvadž v letech padesátých minulého století tehdejší držitel panství, hrabě František Antonín Thun-Hohenstein, uzavřel nerovný sňatek s dámou, která nebyla šlechtičnou, byly dle příslušných ustanovení jeho děti vyloučeny z držby rozsáhlých statků fideikomisních a svěřenství přešlo po smrti Frant. Ant. Thuna na syna mladšího jeho bratra, hraběte Františka Thuna-Hohensteina, pozdějšího knížete, dlouholetého místopředsedu v Čechách a předsedu ministerstva. Po jeho smrti pokusila se starší linie, totiž synové Františka Antonína, znovu získati svěřenství, ale nejvyšší soud ve Vídni uznal v r. 1917 za pravého nástupce bratra knížete Františka, hraběte dr. Jaroslava Thun-Hohensteina, a odmítl tím nároky starší linie. Dr. Jaroslav Thun-Hohenstein vzdal se v r. 1921 tohoto svěřenství ve prospěch svého nejstaršího syna Františka Antonína Thun-Hohensteina, kterému také svěřenský soud jakožto nejbližšímu čekateli podle zřizovací listiny povolanému fideikomisní statky odevzdal.

Roku 1924 byl u nás vyhlášen zákon o zrušení šlechtictví, kterým bylo vyřčeno, že případná obmezení zřizovacích listin nezpůsobílosti nápadníků, pocházejících z nerovného sňatku a pod., se stala zrušením šlechtictví neplatná. Na základě tohoto zákona podali dr. František Thun-Hohenstein a jeho syn jako reprezentanti starší linie žalobu na uznání, že jim přísluší nejbližší čekatelské právo, a žádali vydání svěřenství od dočasného držitele Frant. Antonína Thun-Hohensteina.

Dočasný držitel hájil se pak tím, že jeho nároky byly již právoplatně uznány a že zákon z r. 1924 neruší jeho nabytého práva.

Zemský soud civilní rozhodl v minulých dnech o této žalobě a přiznal starší linii postavení nejbližšího čekatele, při čemž uznal, že obmezení nerovného sňatku se přičí novému právnímu stavu, nastalému po 28. říjnu 1918, a zrušením šlechtictví, a že proto taková obmezení jsou nemorální a bezúčinná. Žalobu na bezodkladné vydání svěřenství však zamítl, poněvadž dr. Jaroslav Thun-Hohenstein svého práva nabyl již před zrušením šlechtictví a převod r. 1921 provedený nelze považovati za uvolnění a nový nápad. Dokud tudíž právo dra Jar. Thun-Hohensteina nezanikne jeho úmrtím, nelze žádati vydání svěřenského jmění od jeho syna.

Pozvánka do krematoria.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

Slečna Matylda Regnerová, resolutní dáma šedesátí jar, dostala 8. října růžový dopis. Rukou nedočkavou jej rozpečetla a četla:

Milá starší slečno!

Dostavte se 15. října 1925 přesně o 2. hod. odpoledne do pece v krematoriu na Olšanských hřbitovech. Už jste si tu na světě pobyla dost dlouho a je nejvyšší na čase, abyste se odebrala do pekla ku svému blízkému příbuznému Satanáši, který po Vás touží a vzdychá. Nedostavíte-li se dobrovolně, pošle si pro Vás čerty. Nebojte se, že Vám v pekle bude smutno. Je tam takových držkatých čarodějnic víc!

Sotva tento dopis slečna Matylda dočetla, vyřítla se ze svého bytu jen tak, jak po ránu byla, ve spodničce a s myším copánkem v zádu na krku, a rovnou k sousedce paní Anně Bezinkové, kde spustila na celé kolo: „Co voní mi budou posílat psaníčka, voní cuchto ucouraná, voní kastrole nemytej, voni si hleděj svého a nevotíraj se vo pořádný ženský, voni drbno uličnická!“ A v tomto tónu nesla se přednáška dál k nemalému potěšení všech nájemníků.

To se rozumí, že paní Bezinková nechtěla nechat tyto urážky nepomstěny a proto podala na slečnu Matyldu Regnerovou žalobu pro urážku na cti. Leč slečna Matylda i před soudem trvala na svém přesvědčení, že pozvání do pece jí nikdo jiný neposlal, než její sousedka Anna Bezinková, s kterou je již několik let na válečné noze, a že jí tedy vynadala plným právem. Všecka snaha soudce vrch. rady Dr. Švambery o dosažení smíru nesečkala se s porozuměním a tak soudci nezbylo, než odsouditi starou slečnu do vězení na 24 hodin, kterýžto trest byl jí změněn v pokutu 20 Kč. Rozsudek je nepodmínečný, poněvadž obžalovaná ani neprojevila nad svým činem lítosti, ani nejevila ochotu k smíru a naopak své nadávky až do poslední chvíle považovala za správné a úměrné k dané situaci.

„Než bych tej ženskej dala těch dvacet korun, radši puďu do kriminálu!“ prohlásila na konec energicky. Teprve když jí soudce vysvětlil, že pokutu nedostane paní Bezinková, nýbrž že peníz ten připadne do pokladny státní, vyzdvíbla vrchní sukni a z důkladné spodničky vylovila „šrajtofli“, chtějíc hned zaplatit. „To počkejte, povídá jí pan rada, „až to dostanete úředně. My tady peněz nepřijímáme!“

Čtyřlístek, který nepřinesl štěstí.

(Sedrie v Báňské Bystřici.)

Jednoho dubnového odpoledne ve válečném roce 1918 bílila švarná dívka Mařenka Deáková z Abelové na zahradě plátno. Opodál ledabyle postávaly dvě ženy, jichž však Mařenka nezpozorovala, neboť její zrak byl upřen do sotva vyrostlého jeteliště! Náhle zdálo se jí, že uviděla čtyřlístek, který jí měl přinést štěstí. Rychle se shýbla, ale zatím klamný jetýlek jí zmizel mezi druhými. Mařenka nechtěla se jej však jen tak vzdát. Klekla si do trávy a neměla pro nic jiného smyslu, nežli pro čtyřlístek.

Toho chytře využily obě ženy. Příkradly se tiše k ní netušícím děvčeti a hodily mu

na hlavu jedno z prostěradel, které právě bílilo, a svázaly je tak, že se z něho nemohlo hned tak vymotat. Zatím jí posbíraly plátná za tehdejších 224 korun.

Přes sedm let uplynulo od této doby, aniž by se podařilo vypátrati totožnost oněch zlodějek. Až letos zjistilo neúnavné četnictvo, že to byla Marie Filková a Zuzana Hrnčiarová z Polichna.

Nyní byly souzeny před sedrií v Báňské Bystřici pro zločin loupeže a obě dostaly po šesti měsících žaláře.

—ij—

Drahé fuknutí.

(Před okres. soudem pro přestupky v Praze.)

Obžalovaný řidič elektrické dráhy Kolařík líčil věc jako za zmínku nestojící fuknutí elektrické tramwaye do automobilu. Nic prý se vlastně nestalo. Na voze elektrické dráhy ani barva nebyla setřena, ani jediná tabulka nepraskla a tak prý není ani správné, když toto nepatrné fuknutí definuje se jako srážka.

Leč fotografie poškozeného automobilu mluvily jinou řečí. Šlo o nejtěžší typ českého automobilu „Praga-Grand“ s těžkou zimní karoserií. Tato těžká karoserie byla na dvou místech nahoře proražena naskrz, okénko na padrti rozbito a kromě toho, patrně nárazníkem motorového vozu, byla poškozena benzínová nádržka a to tak, že benzin z ní prýštil.

Továrna Českomoravská ve své automobilce vůz si spravila a správká stála 15.300 Kč a to ještě počítáno v režijní tovární ceně. Mimo to utrpěl úraz jak šofér, automobil řídící, tak ve voze sedící člen správní rady a ředitel továrny.

Obžalovaný řidič vozu elektr. dráhy hájil se tím, že srážku zavinil šofér, který prý neočekávaně v bezprostřední blízkosti „Koruny“ jej předejel a před ním na koleje se postavil. Leč svědecky bylo zjištěno, že automobil později poškozený jel po celých Příkopecích velmi volně, nemohl však minouti stanicí „Koruna“, poněvadž v ní stálo několik vlaků elektrické dráhy. Za nimi stál automobil, jsa umístěn podle nových předpisů za nimi a nucen vyčkat, až řada motorových vozů, před ním stojících, dá se do pohybu. Takto stál automobil asi 3 minuty u zastávky „Koruna“. Bylo to o polednách, v době, kdy tato nejnižší snad tepna Prahy bývá passanty ucpána.

Soud po výsledku svědků vynesl rozsudek, jímž obžalovaného řidiče vozu uznal vinným a odsoudil jej do vězení na 48 hodin, odůvodniv svůj výrok tím, že podle vlastního doznání pozbyl řidič elektrické dráhy schopnosti ovládat vůz, k tomu nehledě, že když spatřil automobil, stojící ve stanici na vzdálenost plných 80 m, jak doznává, měl a musil míti možnost srážce zabrániti. Neučinil-li tak, lze to přičísti na vrub buďto neschopnosti anebo lehkomyšlnosti.

Spor ovšem bude míti dozvuky u soudu civilního, kam poškozená majitelka automobilu, Českomoravská továrna, uchýlila se s žalobou o zaplacení 15.300 Kč; rovněž zraněný šofér a ředitel továrny domáhají se žalobami civilními značné náhrady škody.